

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. Mgr. Vítězslavem Musilem, advokátem, se sídlem Hilleho 1843/6, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2016, č. j. JMK 136854/2016, sp. zn. S-JMK 109993/2016 OÚPSŘ, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. M. P., zast. JUDr. Radkem Navrátilem, advokátem, se sídlem Rooseveltova 564/6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2017, č. j. 29 A 218/2016 – 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Dosavadní řízení

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Tišnov (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 5. 2016, č. j. MUTI 9544/2016, sp. zn. OSŘ/26464/2015 Kr, o povolení stavby „*Stavební úpravy, půdní vestavba a nástavba rodinného domu č. p. X*“ na pozemku parc. č. X v k. ú. D..

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s možností zásahu do jeho vlastnického práva, do něhož nepřípustně zasáhne provádění záměru osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavebník“) na sousedním pozemku, k jehož realizaci nedal žalobce souhlas. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal také s námitkou žalobce, že provedení předmětných stavebních úprav jej bude nepřípustnou měrou ohrožovat, a to nejen nadměrnými emisemi hluku a otřesů, ale také možným poškození stavby ve vlastnictví žalobce.

[3] Správní orgány obou stupňů podle přesvědčení žalobce opomenuly chránit jeho vlastnické právo, které je garantováno Listinou základních práv a svobod. V dané věci je podstatné, že žádné vlastnické právo nesmí být upřednostňováno před dalším vlastnickým právem. V případě konfliktu jednotlivých práv je třeba vycházet z principu proporcionality.

[4] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že štítová zeď bude provedena nad půdorysem rodinného domu č. p. X, mimo půdorys společné štítové zdi a vaznice budou zakotveny a zazděny do této nové štítové zdi. Z upravené projektové dokumentace je dále patrné, že stavebník nehodlá provádět stavební práce v prostoru rodinného domu žalobce. Takový postup je však podle žalobce fakticky téměř vyloučen. I v případě, že je u společných částí spojených domů přesně stanovena dělící čára, dojde zásahem například do společné zdi vždy i k zásahu do vlastnického práva obou vlastníků, a to i v případě zásahu pouze do jedné z oddělených částí. Nelze tedy souhlasit se žalovaným, že případný zásah do vlastnického práva žalobce je plně vypořádán.

[5] Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se nepřípustnou měrou omezují pouze na výkon vlastnického práva stavebníka a konstatují pouze, že má právo svoji věc užívat a také upravovat. S odkazem na technickou dokumentaci dále uvádí, že stavba žalobce nebude nikterak měněna. Podle žalobce však je nutné hodnotit i důsledky, které se mohou projevit též v budoucnu, tedy zdali například nebude znesnadněna případná rekonstrukce domu žalobce. Ten tak bude nucen vynaložit vyšší náklady na úpravu své nemovitosti, což rovněž mělo být vypořádáno v rámci proporcionálního hodnocení kolize dvou základních práv.

[6] Podle žalobce dále nebyly vypořádány námitky ohledně zásahu do klidného výkonu jeho vlastnického práva. Nejsou řešeny všechny externality prováděné stavby. Proporcionalita těchto externalit a nerušeného výkonu vlastnického práva žalobce nebyla zcela ověřována. V případě řešení této otázky by se správní orgán musel zabývat též hlukem, vibracemi, prachem a dalšími nežádoucími vlivy, které není nutné řešit až v případě probíhající stavby. V rámci posuzování záměru na jednom z více domů, které užívají společné prvky, je nutné hodnotit více kritérií než u domu samostatného. V důsledku vazby domů žalobce a stavebníka je výkon vlastnického práva při provádění stavebních úprav nutné hodnotit opatrněji a plně vnímat negativní dopady této činnosti na sousedního vlastníka detailněji. Provádění stavebního záměru tak, jak je naplánován, neproporčně zasáhne do vlastnického práva žalobce.

[7] Rozsudkem uvedeným v záhlaví krajský soud žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalobce a osoba zúčastněná na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[8] Krajský soud uvedl, že vlastnické právo není právo absolutní, v oblasti stavebního práva počítá právní řád s jeho omezením, neboť vlastníci sousedních nemovitostí jsou povinni strpět jistá omezení a předpokládá jistou spolupráci (vstřícnost) vlastníků sousedních nemovitostí při stavební činnosti. Z tohoto však nevyplývá, že by měl stavebník před vlastníkem sousední nemovitosti automaticky přednost. Stavebník musí dodržet tzv. přípustnou míru zásahu. V této souvislosti krajský soud poukázal na závěry uvedené v rozsudcích NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 - 52, č. 1602/2008 Sb. NSS, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011 - 131.

[9] Krajský soud se dále zabýval tím, zda záměr stavebníka nebude žalobce obtěžovat nad míru přiměřenou poměrům. Ztotožnil se správními orgány, že při provádění jakékoliv stavební činnosti dojde k určitým omezením a nepohodlí sousedů. Pokud by však tito nepřipustili žádnou míru omezení, nemohlo by docházet k jakékoli další výstavbě, ani opravám stávajících budov. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Stavebníkem zamýšlená stavební činnost a s ní spojené zatížení okolí je podle krajského soudu přiměřené poměrům v dané lokalitě. V postupu stavebníka nelze podle krajského soudu spatřovat mimořádné obtěžování, kterého by se musel v zájmu ochrany práv sousedů zdržet.

[10] Zákaz nepřiměřeného omezování, příp. obtěžování platí pro obě strany, jak pro stavebníka, tak pro vlastníka sousední nemovitosti. Pokud záměr stavebníka splňuje veškeré stanovené normy a míra zásahu do vlastnického práva sousedního vlastníka nebude nepřiměřená, nelze stavebníka omezovat ve výkonu vlastnického práva poukazem na vlastnické právo sousedního vlastníka, neboť právě tím by bylo nespravedlivě upřednostňováno jedno vlastnické právo před jiným, což sám žalobce s odkazem na test proporcionality a vyvažování v kolizi stojících práv kritizuje. Krajský soud proto žalobci nepřisvědčil, že dojde k nepřípustnému zásahu do jeho práva vlastnit majetek, nedá-li k pracím souhlas. Ke stejnému závěru dospěl ve vztahu k tvrzení žalobce, že se správní orgány jeho možným obtěžováním dostatečně nezabývaly.

[11] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku, že se správní orgán prvního stupně více soustředil na vlastnické právo stavebníka. Již z výzvy adresované stavebníkovi, aby k námitkám žalobce upravil projektovou dokumentaci, je totiž patrné, že správní orgán prvního stupně námitky žalobce vyslyšel a usiloval o jejich zohlednění. K námitkám se navíc pokaždé vyjádřil soudní znalec povolaný stavebníkem, přičemž žalobce jeho závěry nevyvrátil obdobně kvalifikovaným tvrzením. Stavebník přiléhavě poukázal na to, že žalobce předkládá pouze své subjektivní pocity, nikoliv konkrétní důkazy o tom, že by záměrem měl být jeho dům poškozen.

[12] Soud poukázal na skutečnost, že provádění záměru je naplánováno tak, že na nemovitosti žalobce se nebude vstupovat. Štítová zeď bude provedena nad půdorysem domu stavebníka, mimo půdorys společné štítové zdi a vaznice budou zakotveny a zazděny

do této nové štítové zdi. Před zahájením prací má být vymezena dělicí čára a z preventivních důvodů se navrhuje pasportizace trhlinek. Bude použita separační fólie, díky níž nemůže dojít ke kontaktu betonu nového základu se starým společným základem. K sedání nových konstrukcí dojde, ale bude to sedání zanedbatelné, v řádu jednoho milimetru. Dojde k odlehčení původní štítové zdi, část zatížení se přenese na novou štítovou zeď a nové základy. Uvedené stavební úpravy domu č. p. X se nikterak nedotknou konstrukcí za dělicí rovinou mezi domy č. p. X a X. Naopak se zvýší tuhost konstrukcí krovu žalobce, zvýší se mechanická odolnost a stabilita konstrukcí a zmenší se nebezpečí nadměrných deformací při extrémní kombinaci zatížení. Tyto závěry vyplývají z vyjádření soudního znalce a odkazují na ně i správní orgány. Námitky žalobce, že i navzdory všem těmto opatřením bude nepřiměřené zasaženo do jeho vlastnického práva, tak jsou dle soudu liché a ve světle vyjádření soudního znalce ničím nepodložené.

[13] Ke stejnému závěru krajský soud dospěl i v případě námitky žalobce o možných vyšších nákladech rekonstrukce jeho domu v budoucnu. Konstatoval, že je předně na sousedech, aby se dohodli na společném postupu výhodném pro obě strany. Nedohodnou-li se, nemůže jedna strana omezovat tu druhou ve stavební činnosti s odkazem na hypotetickou rekonstrukci v budoucnu, ke které může i nemusí dojít, zejména v situaci, kdy protistrana má na rekonstrukci svého domu naléhavý zájem a má k tomu i potřebné prostředky. K tomu krajský soud poukázal na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 As 35/2007 - 57. Rozhodnutí založené na takových neurčitých (budoucích) záměrech by pak bylo nutno shledat nezákonným, protože by bylo v rozporu se skutkovým stavem věci v okamžiku rozhodování stavebního úřadu.

[14] Krajský soud uzavřel, že ačkoliv chápe obavy žalobce z možného narušení jeho rodinného domu a nijak je nezlehčuje, nelze žalobě vyhovět. Záměr stavebníka nevykazuje znaky nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva žalobce. Správní orgány se touto otázkou dostatečně zabývaly a vypořádaly, soud se s jejich argumentací ztotožnil a zčásti ji sám přejal. Stavebník upravil svou projektovou dokumentaci k námitkám žalobce. Výsledkem je záměr, jenž má vliv na rodinný dům žalobce zcela minimalizovat. Závěrem krajský soud připomenul, že ochrana žalobce se vydáním stavebního povolení nevyčerpává, neboť podle § 132 odst. 1 stavebního zákona stavební úřady vykonávají soustavný dozor a plánovaná stavba tedy bude v průběhu její výstavby kontrolována stavebním úřadem.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření

[15] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") včas kasační stížnost. Zopakoval, že provádění záměru stavebníka na sousedním pozemku způsobí nepřípustný zásah do jeho vlastnického práva. K těmto pracím nedal souhlas. Správní orgány se s touto námitkou stěžovatele dostatečně nevypořádaly, a jejich rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Krajskému soudu stěžovatel vytkl, že se s touto vadou rozhodnutí správních orgánů nevypořádal. Rozhodnutí správních orgánů považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné také proto, že se nevypořádaly s jeho argumentací, v níž upozornil na nepřiměřené obtěžovávání a ohrožování jeho stavby.

[16] Stěžovatel zopakoval svou žalobní argumentaci, že správní orgány nechránily jeho vlastnické právo a v rozporu s principem proporcionality upřednostnili práva stavebníka. Postup krajského soudu, který se pokusil nedostatky rozhodnutí správních orgánů překonat svojí argumentací v odůvodnění napadeného rozsudku, je podle žalobce nepřijatelný. Postup stavby popsaný v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je fakticky téměř vyloučen, vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, který shledal, že případný zásah do vlastnického práva žalobce je plně vypořádán.

[17] Je nutné hodnotit i důsledky, které se mohou projevit též v budoucnu. Správní orgány se nezabývaly proporcionalitou zásahu do vlastnického práva stěžovatele, obtěžováním hlukem, vibracemi, a neověřily komplexně přiměřenost externalit způsobených záměrem stavebníka, přičemž poukázal na těsnou vazbu domů stěžovatele a stavebníka, v důsledku které je výkon vlastnického práva při provádění stavebních úprav nutné hodnotit opatrněji a detailněji vnímat negativní dopady této činnosti na sousedního vlastníka.

[18] Stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že ve společném podkroví domů č. p. X a X se nenachází „společná štítová zeď“, jak se uvádí v kasační stížností napadeném rozsudku. Ta se nachází pouze v přízemí obou domů. Realizací stavby tak nemůže dojít ke zlepšení vlastností stávající společné štítové zdi, jak uvádí rozsudek krajského soudu. Pokud znalec Ing. Huryta uvádí, že se zvýší mechanická tuhost konstrukcí krovu žalobce, jednoznačně z toho vyplývá, že dojde k zásahu do vlastnického práva stěžovatele, s čímž stěžovatel nesouhlasí. Stěžovatel měl navíc v minulosti se stavebníkem ústní dohodu, na základě které mělo dojít ke směně pozemků parc č. X a X v k. ú. D. s doplatkem, a proto si stavebník vybudoval na pozemku par. č. X v k. ú. D. inženýrské sítě, k jejichž zbudování dal stěžovatel souhlas.

[19] S ohledem na své přesvědčení, že mu hrozí závažná újma, požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[20] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření uvedla, že se ke všem námitkám stěžovatele vyjádřila prostřednictvím soudního znalce Ing. Ladislava Huryty a splnila i zásadní podmínku, že stavba a související úpravy se uskuteční výhradně na jejích pozemcích a vlastnické právo stěžovatele nebude dotčeno. Osoba zúčastněná na řízení se plně ztotožnila se závěry krajského soudu a poukázala na skutečnost, že z důvodu stěžovatelovy argumentace o zásahu do jeho vlastnického práva upravila projekt tak, aby k takovému zásahu nedošlo a to i na úkor zmenšení prostor jejího domu. Poukázala na skutečnost, že stavební úpravy jejího domu se nedotknou konstrukcí za dělicí rovinou mezi domy č.p. X a X. Podle osoby zúčastněné na řízení stěžovatel po celou dobu argumentuje pocitově nikoli odborně a nepředložil adekvátní znalecký posudek, který by rozporoval závěry stanoviska znalce Ing. Ladislava Huryty, jak ostatně konstatoval již krajský soud. K poukazu stěžovatele na skutečnost, že měla porušit dohodu o směně pozemků, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žádnou dohodu neporušila.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná, neboť se nevypořádaly s jeho námitkami, že provádění záměru stavebníka na sousedním pozemku způsobí nepřípustný zásah do jeho vlastnického práva a bude představovat nepřiměřené obtěžování stěžovatele a ohrožování jeho stavby.

[23] Z rozhodnutí správních orgánů Nejvyšší správní soud zjistil, že otázkou ochrany vlastnického práva stěžovatele se správní orgán prvního stupně zabýval na str. 11 svého rozhodnutí, kde poukázal na obsah, povahu a limity výkonu vlastnického práva a zmínil, že se pečlivě zabýval všemi aspekty předmětné stavby. Připustil, že dojde k určitým omezením a nepohodlí obyvatel okolí. Pokud by však žádná míra omezení nebyla připuštěna, nemohlo by docházet k další výstavbě ani opravám stávajících budov. Nejvyšší správní soud dále shledal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu s požadavky, které na stavební povolení klade § 115 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, dle kterého, *ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.*

[24] Z obsahu rozhodnutí žalovaného pak je zřejmé, že se s těmito závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil. Žalovaný totiž v rámci vypořádání odvolací námitky stěžovatele, že jej provádění stavebních úprav bude nepřípustnou měrou obtěžovat i ohrožovat a představuje reálné riziko poškození stavby stěžovatele, poukázal na způsob, jakým bude stavebník provádět stavební úpravy a na závěry správního orgánu prvního stupně. Shledal přitom, že správní orgán prvního stupně se řádně vypořádal se všemi námitkami stěžovatele. Námitce stěžovatele, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[25] Důvodné nejsou ani námitky stěžovatele, že se krajský soud s nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů nevypořádal a že měl posoudit, zda se správní orgány touto otázkou dostatečně zabývaly, nikoli nahrazovat jejich rozhodovací činnost doplňováním jejich odůvodnění. Krajský soud v bodě 28 kasační stížností napadeného rozsudku totiž uvedl, že správní orgán prvního stupně na str. 11 a žalovaný na str. 8 a 9 se zabývaly otázkou, zda záměr stavebníka nebude stěžovatele obtěžovat nad míru přiměřenou poměrům a se závěry správních orgánů se ztotožnil. S tímto závěrem krajského soudu Nejvyšší správní soud plně souhlasí, a nepřisvědčil proto ani výtkám stěžovatele, že krajský soud postupoval nepřijatelně, když se pokusil toto opomenutí překonat svojí argumentací

v odůvodnění napadeného rozsudku a nahradil činnost správních orgánů, namísto zrušení jejich rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[26] S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou rovněž námitku, že správní orgány při svém rozhodování opomenuly ochranu práva stěžovatele vlastnit majetek, které je mu přiznáno mimo jiné Listinou základních práv a svobod a ignorovaly jeho právo na provádění rekonstrukce svého domu v budoucnosti. Nelze učinit závěr, že došlo k jednostrannému upřednostnění vlastnického práva stavebníka před jeho vlastnickým právem stěžovatele nebo že by provádění stavby stěžovatele obtěžovalo nad přípustnou míru. Námitky stěžovatele jdoucí tímto směrem (které jsou fakticky opakováním žalobní argumentace) naprosto vyčerpávajícím způsobem vypořádal krajský soud. Ten popsal stavební záměr stavebníka, vystihl podstatu věci, poukázal na ústavní aspekty vlastnického práva, zohledněné mimo jiné též ve stavebním zákoně a následně citlivě, komplexně a v relevantních skutkových i právních souvislostech zjištěné skutečnosti zhodnotil a vypořádal se s veškerými námitkami stěžovatele. Dospěl přitom k závěru, že záměr stavebníka nepředstavuje s přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem nepřiměřený zásah do vlastnického práva stěžovatele. Argumentace krajského soudu je natolik podrobná, přehledná, logická, provázaná, přesná, přiléhává, přesvědčivá a podepřená relevantní judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, že se s ní zdejší soud plně ztotožňuje a nepovažuje již za nutné k ní cokoliv dodávat.

[27] Poukaz stěžovatele na skutečnost, že ve společném podkroví domů č. p. X a X se nenachází společná štítová zeď, neboť ta se nachází pouze v přízemí obou domů, závěry krajského soudu nijak nezpochybňuje. Krajský soud totiž k takovému závěru ohledně existence společné štítové zdi v podkroví nedospěl, neboť při popisu stavebního záměru a situace na místě (se kterým se Nejvyšší správní soud taktéž ztotožňuje) pouze popsal, jakým způsobem bude stavba v okolí stávající společně štítové zdi probíhat. Krajský soud také nevyslovil závěr, že by do vlastnického práva stěžovatele nebylo nijak zasaženo, pouze se ztotožnil s názorem správních orgánů, že zásah do práv stěžovatele povolovaným záměrem není nepřiměřený, a tudíž nepřípustný.

[28] K přesvědčení stěžovatele, že realizací stavby nemůže dojít ke zlepšení vlastností stávající společné štítové zdi, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku k žádnému závěru o zlepšení vlastností stávající společné štítové zdi nedospěl, pouze poukázal na skutečnost, že ze stanoviska znalce Ing. Huryty ze dne 10. 3. 2016 vyplývá, že dojde k odlehčení původní štítové zdi, jelikož část zatížení se přenese novou štítovou zeď a nové základy. Z toho je dále zřejmé, že realizace záměru stavebníka nebude představovat negativní zásah do stávající společné štítové zdi a vlastnického práva stěžovatele k ní.

[29] Ohledně nesouhlasu stěžovatele se stanoviskem výše uvedeného znalce se pak Nejvyšší správní soud opět ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se jedná o námitky nepodložené, odůvodněné především subjektivními názory stěžovatele, nikoli konkrétními důkazy či kvalifikovaným tvrzením opřeným např. o vyjádření osoby k tomu odborně způsobilé.

[30] Tvrzení stěžovatele o ústní dohodě s osobou zúčastněnou na řízení stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti a jedná se tak důvod nepřípustný ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Toto tvrzení stěžovatele navíc nijak nezpochybňuje správnost závěrů krajského soudu či správních orgánů, neboť se netýká stavebního povolení uděleného stavebníkovi.

[31] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti v běhu lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodování o této žádosti již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

IV.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[32] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla, a proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu